

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiārvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Vtrum pater vel filius eadem dilectione se diligent, quæ procedit ab
vtroque, id est, spiritu sancto. A. B

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

VTRVM PATER VEL FILIVS SPIRITUS
tu sancto diligat, cum diligere idem Deo sit
quod esse.

DISTINCT. XXXII. A

HIC oritur quæstio ex prædictis deducta, di-
ctum est n. supra, atque sanctorum authori-
tibus ostensum, q[uia] spiritus S. est communio
patris & filii, & amor quo pater & filius se inui-
cem diligunt: Ideo queritur, vtrum pater vel filius
per spiritum sanctum diligat. Quod utique vide-
tur oportere dici secundum authoritates supra
positas: quibus ostenditur spiritum sanctum esse,
quo genitus a lignente diligatur, genitorēq[ue] suum
diligat. Sed contra si pater vel filius dicatur dilige-
re per spiritum S. videtur esse per spiritum san-
ctum: quia non est aliud Deo esse, & aliud diligere,
sed idem: quia ut ait August. in xv. l. de Trin. Quic-
quid secundum qualitates in illa simplici natura C. s. posse
dici videtur, secundum essentiā est intelligendum, medium.
ut bonus, magnus, immortalis, sapiens, diligens, &
huiusmodi. Ideoq[ue] si pater vel filius diligit per spi-
ritum sanctum, per ipsum spiritum esse videtur: Ibid. paulo
neque tantum essentia sua diligit, sed etiā dono. inferius.

Hæc quæstio insolubilis est, humanum superans
sensem: in qua authoritates sibi
occurunt.

B.

HVIC quæstioni, cum altitudinem nimia pro-
funditatis contineat, id solum respondemus, q[uia]
Aug. significare videtur, scil. quod pater & filius se
diligant, & unitatem seruent, non solum essentia
sua, sed suo dono proprio: q[uia] licet supra positum
sit, iterare tamen non piget, quia sic expedit. Ait Cap. 5 in
ergo Aug. in 6. lib. de Trin. ita: Manifestū est quod principio,
nō aliquis duorum est quo uterq[ue] coniungitur,
quo genitus a lignente diligatur, genitorēq[ue] suum
diligat, sintq[ue] nō participatione, sed essentia sua,

M 5 neque

*Cap 7. non
lege à prin.*

neq; dono superioris alicuius, sed suo proprio seruantes vnitatem pacis. Ecce hic dicit quod essentia sua & dono suo seruant vnitatem. Idem in xv. de Trin. ait: In illa Trinitate quis audeat dicere, patrem nec se, nec filium, nec spiritum sanctum diligere, nisi per spiritum sanctum. Hic aperte ostendit, patrem non tantum per spiritum sanctum diligere: non autem simpliciter dicit patrem non diligere per spiritum sanctum.

*Vtrum pater sit sapiens sapientia quam genuit, sicut
diligit amore qui ab ipso pro-
cedit.*

C

*Aug. c. 1. in
princ. & c. 2.
I. Cor. 1. d*

Præterea diligenter inuestigari oportet, vtrum pater sapiens sit sapientia quam genuit, quæ tantum filius est. Quod videtur à simili posse probari. Si enim pater diligit amore qui ab ipso procedit. cur nō & sapientia vel intelligentia quam ipse genuit, vel intelligit? Hac questione vrgere videtur, ut ait Aug. in 6. lib. de Trin. quod scripsit Apostol^o, dicens: Christum Dei virtutem & Dei sapientiam. Vbi quæritur, vtrum ita sit pater sapientia & virtutis suæ, & hac sapientia sapiens sit quā genuit, & hac virtute potens quā genuit. Sed absit ut ita sit: quia si hoc est ibi esse q; sapere, non per illam sapientiam quā genuit sapiēs dicitur pater: alioquin nō ipsa ab illo, sed ille ab ipsa est. Si enim sapientia q; genuit, causa est illi ut sapiens sit, etiā ut sit ipsa illi causa est: q; fieri non potest, nisi gignendo eū a faciendo: sed nec genitricē, nec conditricē patris ullo modo quisquam dixerit sapientiam. quid enim est insanus? Ergo pater ipsa sapientia est, qua sapientia est. Fili^o vero dicitur sapientia patris, & virtus patris: nō q; pater per eum sit sapiens vel potens, sed quia filius sapientia, & virtus est de patre sapientia & virtute. Ex his ergo pater q; pater nō est sapiens sapientia genita, sed seipso sapientia ingenita. Aug. in li. 83. quæst. 23. quæst. 10. 4. Cū sapiens Deus